

S
A
D
I
E

3. Ve vězení s kočkou

[Dej mi ten pitomý mikrofon.]

Nazdárek. Tady Sadie. Brácha je hrozný vypravěč. Omlouvám se za něj. Ale teď jsem tu já, takže je to fajn.

Shrneme si to: exploze. Rosettská deska na prach. Ten rozzhavený zlý chlápek. Táta zavřený do rakve. Strašidelný Francouz a arabská holka s nožem. My v bezvědomí. Jasně.

Když jsem se probrala, běhali tam policisté, jak se dalo čekat. Oddělili nás s bráchou od sebe. To mi zas tak nevadilo, stejně jenom otravuje. Ale pak mě zamkli do kurátorovy kanceláře a nechali mě tam trčet. Jasně, že na to použili ten řetěz z kola. Pitomci.

Samozřejmě jsem z toho byla celá vedle. Zrovna mě uspalo kdovíco ohnivého. Viděla jsem, jak to tátu nacpalo do sarkofágu a zapustilo do země. Snažila jsem se policii všechno vypovědět, ale poslouchal mě někdo? Kdepak.

A to nejhorší: pořád mě mrazilo, jako by mi někdo vrážel vzadu do krku ledové jehličky. Začalo to, když jsem se dívala na ta modrá zářící slova, která táta maloval na Rosettskou desku, a já věděla, co znamenají. Nějaká rodinná nemoc? Může být chápání těch nezáživných egyptských nesmyslů dědičné? Při mém štěstí jo.

Dlouho potom, co jsem vyžvýkala žvýkačku, konečně přišla policistka a vytáhla mě z té kanceláře. Na nic se neptala. Jenom

mě nacpala do policejního auta a odvezla mě domů. Ani tam jsem nesměla bábi a dědovi nic vysvětlit. Ta ženská mě jenom zavřela do mého pokoje a já čekala. A čekala.

Čekání nesnáším.

Chodila jsem sem a tam. Můj pokoj není nic nóbl, jenom podkrovní kamrlík s oknem a postelí a stolem. Nedá se tam moc dělat. Muffin mi očichal nohy a ocas se mu naježil jako kartáč na lahve. Asi nemá rád smrad muzeí. Zasyčel a zmizel pod postelí.

„Tak dík,“ zamumlala jsem.

Otevřela jsem dveře, ale hlídala tam ta policajtká.

„Za chvíli přijde inspektor,“ oznámila mi. „Zůstaň, prosím, uvnitř.“

Viděla jsem dolů – zahlédla jsem, jak děda chodí po pokoji a lomí rukama a Carter a policejní inspektor spolu mluví na pohovce. Co říkali, to jsem neslyšela.

„Můžu na záchod?“ zeptala jsem se té milé ženské.

„Ne.“ Zavřela mi dveře před nosem. Jako bych mohla na záchodě udělat nějaký výbuch. Myslím opravdový.

Vylovila jsem iPod a projela si seznam písniček. Nic mě nezaujalo. Znechuceně jsem přístroj hodila na postel. Když jsem tak rozčilená, že mě nebaví ani muzika, to už je co říct. Zajímalo by mě, proč si policie promluvila nejdřív s Carterem. To není fér.

Pohrávala jsem si s náhrdelníkem, který mi dal táta. Nikdy jsem nevěděla, co ten symbol znamená. Carter má samozřejmě oko, ale ten můj vypadá trochu jako anděl a taky má něco ze zabijáckého mimozemského robota.

Proč se, sakra, táta zajímal, jestli ho pořád mám? Jistěže ho mám. Byl to jediný dárek, který mi kdy dal. No, teda kromě Muffina, ale při tom, jak se ta kočka chová, to možná ani pořádný dar nebyl.